

на, Емника и Ецбоклія, които пакъ смирихъ бунтовниците, изловихъ главатарытъ имъ, та ги проведихъ подъ стража въ Преславъ; а самъ си Захарія оплашенъ да не мине на рѣка, побѣгнѣ въ Хърватско (Кроація). Слѣдъ малко и тамъ са появява бунтъ, тъй щото българскытъ войводи бѣхъ принудени да идѣтъ да умиряватъ и тѣзи страна, но не сполучиха; защото Хърватытъ въ мѣстото си можихъ да са бѣятъ съ Българытъ мѣжкы и да ги отблжснѣтъ ⁽¹²⁾.

Симеонъ подиръ тѣзи несполука, не живѣ много; той наскоро тогазъ са престапи, именно по Майя 927 г. Излишно е да кажемъ, че неговата смъртъ направи да го желѣтъ сичкытъ Българи, които гледахъ на него като на свой покровитель и отецъ и са гордѣяхъ какъто и потомството имъ трѣба да са гордѣй, че са имали такъвзи великъ Господаръ, достоинъ да царува за честь и слава на своето и народно име.

Симеонъ остави споредъ едни, трима снове, а споредъ други — четирма. Единътъ *Михаилъ*, когото добылъ съ първата си жена; за него козватъ, че са оттеглилъ въ мѣнастырь като дѣда си и са покалугерилъ, а тримата му други снове были *Петъръ*, *Иванъ* и *Боянъ*, родены отъ втората му жена, която была сестра на Българскыя воевода, *Георги Сорсовулъ*. ⁽¹³⁾ Отъ тѣхъ най малкыйтъ (Боянъ) былъ много ученъ, еще добъръ поетъ и на-

⁽¹²⁾ Туй за Сърбытъ и Хърватытъ е заето отъ Бълг. исторія Д. П. Войникова, печатана въ Виѣна 1861.

⁽¹³⁾ За него са мысли, че е гъркъ родомъ, и че втората Симеонова жена была или дѣщеря или сестра на Сурсовула; ный вѣрвамы повечето, че тя му была сестра, и слѣдователно — Гъркыня!